

ІСТОРІЇ ТА АНЕКДОТИ ПРО ПРОФЕСОРА І ДОЦЕНТА ВІД КОЛЕГ ТА СТУДЕНТІВ

Парадокси

Михайла Володимировича Кірсенка

Бінго найчастіше вживаних фраз і особливостей лекцій Михайла Володимировича. Мемний канал «Чорні поганці» істориків 2020 року вступу

AVERAGE KIRS LECTION BINGO

маленька деталь	Жизнь замечательных людей	доцент Балабушевич	у нас обмаль часу, але...
це не для іспиту	пишіть на пошту в індивідуальному порядку	питайтеся, цікавтеся, гугліть	історія вчителька життя
не хочу залізати в сучасність, але...	поради художньої літератури	презенташка з Культурного проекту	вибило з пам'яті
смикайте мене, поспілкуємось	я у [назва нації] питаю...	пікантні подробиці	закінчую свій традиційний монолог

Катя Комісарик, бакалавр 2024 року

Пригадую, як на лекції, розповідаючи про сусідів України, Михайло Володимирович розповів про свій досвід спілкування з однією мадяркою. Він тоді хотів показати їй, що, незважаючи на певні проблеми у відносинах між нашими народами, ми все ж таки залишаємось хорошими сусідами. Для цього він навів приклад самих угорців, які воювали протягом усього часу свого переселення на землі Паннонії. Однак землі Північного Причорномор'я вони, за його словами, пройшли мирно. Здається, ось — хороша можливість знайти спільну мову. Однак та мадярка йому у відповідь кинула: «Ні! Ніде мій народ мирно не проходив!».

Із цієї історії Михайло Володимирович зробив доволі лаконічний висновок: «Кожен народ має якісь свої проблеми, однак угорці — єдина хвора на сказ нація Європи».

Максим Вознюк, бакалавр 2024 року

Багато хто каже, що в Могилянці забагато сленгів чи незрозуміло яких термінів: бадді, ТСР, Антоновичі, президент, конвокація і т. д.

Але це не просто прикольні слова, це ідентифікатори нас як могилянців. Хоч би де ми опинилися, люди, які знають цю «мову», будуть нам рідними.

Але ще більшу спорідненість я відчуваю з людьми, які колись вчилися на кафедрі історії. Звичайно, більшість зі старших поколінь я не знаю, але впевнена, що часто ми проживали багато схожих досвідів.

Вони можливо пам'ятають «засадничо» і «почасти» Володимира Маслійчука і теж мають у переліку своїх особистих досягнень одну «максималку» із семінару з «Історії Гетьманщини» у Сергія Багра.

А ще я точно знаю, що якби десь, проходячи повз одне одного, хтось би сказав «немає дурних питань, є тільки дурні відповіді», «закриваю свій фонтан краснореччя», «сіпайте мене питаннями», ми б усі згадали ще одного викладача, а саме Михайла Володимировича Кірсенка, з яким наша кафедра просто таки асоціюється напрямку.

Два роки тому мене як підопічну Михайла Володимировича попросили написати відгук на свого наукового керівника у файлі, через який майбутні покоління будуть шукати свого наукового наставника. Я тоді зупинилася на першому ж пункті анкети: наукові зацікавлення, які має викладач. Подумала: ну що, мені так і написати, що він цікавиться усім? Бо це була правда, не було такої теми, з якої Михайло Володимирович не прочитав би годинну лекцію і в якій би він абсолютно нічого не знав.

Колись у Михайла Володимировича був науковий керівник — професор, болгарист Віктор Жебокрицький. Коли пан Михайло його згадував, він робив незмінний жест: хилив голову, зітхав і розпачливо додавав «на жаль, давно покійного». Такий жаль, мене, на свій сором, тоді дивував. Дивував тому, що перед собою я бачила свого вже у поважних роках наукового керівника і, зробивши нескладний математичний розрахунок, припускала, що його наукового керівника немає вже точно десь біля 30 років, а пан Михайло досі про нього говорить з таким відчаєм у голосі, ніби він помер учора. Як виявилось, професора Жебокрицького немає 49 років... Але зараз я все розумію і точно знаю, що вдячність не має терміну придатності, і справжні люди живуть з нами у серці завжди, хоч би скільки років минуло після їхньої смерті.

Лекції Михайла Володимировича не можна порівняти з жодними іншими, це точно не перебільшення. Такої кількості згадок із власного життя, які дотичні до теми, про яку він розповідає, крилатих фраз і, головне, невимушеного оптимізму не повторить жоден. Колись ще на першій лекції на нашому далекому першому курсі він сказав: «Я вам так розкажу, конспект не веду, бо мені ліньки», і можна було б подумати, що в такі роки він просто знає їх напам'ять. Але у Михайла Володимировича жодна лекція на одну тему ніколи не була схожа на попередню, він просто невимушено ділився своїми знаннями і робив це дуже радо. Він спішив жити і завжди закликав нас усіх, щоби ми ніколи не зупинилися, підкорювали «Еверест науки» і «стукалися в усі можливі двері» на шляху до своєї мети.

Попросити Михайла Володимировича стати моїм науковим керівником спочатку здавалося для мене авантюрою, але в підсумку це був точно один із найцікавіших і найцінніших досвідів у моєму житті.

Світла вдячна пам'ять.

Богдана Дерши, бакалавр 2024 року

Історія, як Кірсенко став мусульманином:

«Познайомився я з двома сирійцями і попросив їх якось навчити, як правильно говорити арабською “Немає Бога, крім Аллаха, і Моххамед — пророк Його!”. Прорекламував. А вони й кажуть: “Вітаємо нашого брата у вірі!”. Я здивувався, на що вони відповіли, що достатньо лише правильно продекламувати цю “формулу” тричі».

Володимир Лісничук, бакалавр 2024 року

Якось Михайло Володимирович нам розповідав, що один швейцарець запрошував його на конференцію у Женеву. Той вирішив побалакати з ним французькою, аж поки швейцарець йому не відповів українською. На запитання Михайла Володимировича, звідки той знає українську, швейцарець відповів, що «Мій батько з Женеви, а мати — з Броварів».

Антін Боровко, бакалавр 2023 року

Подумки прощаючись із Михайлом Володимировичем, я думаю про всі ті прекрасні речі, які ми втратили з його уходом.

Більше ніхто не спроможний без підготовки, експромтом прочитати лекцію на будь-яку тему з будь-якого періоду європейської історії! Пам'ятаю, у нас захворів викладач, який щось там мав читати про Римську імперію. Пара не пропала, бо зайшов Михайло Володимирович і відчитав цілу лекцію, ще й так захоплюю, що викладачеві курсу ніколи не вдавалось! Тепер з пів десятка курсів, які читав один Михайло Володимирович, буде читати пів десятка людей.

Більше ніхто не погоджуватиметься керувати курсовими з найекзотичніших, найнеможливіших тем! Важливий був сам акт сміливості, а не результат.

Більше ніхто не приходитиме абсолютно на всі захисти курсових і дипломних (якщо не було збігів із власними лекціями) і не ставитиме запитання абсолютно до кожної роботи! Студентам було приємно, що їхніми роботами хтось цікавився.

Більше ніхто не приходитиме на більшість організованих нами заходів (сподіваюсь, що самі заходи ще будуть). Інші колеги до нас у підвальчик майже не ходили, а Михайло Володимирович дуже часто знаходив час і навіть долучався до обговорень. Для нас така моральна підтримка заходів була дуже цінна.

Більше ніхто не напише вам неочікуваного імейла з порадами (про які ви, може, і не просили) з корисними контактами й адресами, місцями, на які слід звернути увагу під час поїздок, посиланнями на якісь статті.

Ніхто, крім нього, не міг переконати мене, що історія цікавіша за філософію і культурологію, коли на другому курсі справа дійшла до обрання спеціалізації.

І, звісно ж, без нього не було б нашої кафедри. Разом із ним безповоротно пішла епоха.

*Катерина Дуса,
доцент кафедри історії НаУКМА*